ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ **ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΞΑΦΝΑ, μέσ' ἀπ' τὸ σωρὸ ἐκεῖνο τῶν πτωμάτων, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ παιδιάτικη, ἡ ὁποία ἔλεγε ἱκετευτικά:

— Ἔλεος!... Ἔλεος!... Λυτηθῆτε με!

Καὶ συγχρόνως, ἕνα παιδάκι ὥς δώδεκα ἐτῶν, ἀνασηκώθηκε μέσα ἀπ' τοὺς σκοτωμένους. Γονάτισε μπρὸς στοὺς δυὸ Παρνταγιὰν καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια του πρὸς αὐτούς.

Ἦταν ὁ μικρότερος γυιὸς τοῦ δουκὸς ντὲ λὰ Φόρς, ποὺ ὁ πατέρας του τὸν κρατοῦσε μέσ' στὴν ἀγκαλιά του τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν σκότωσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἔπεσε κι' αὐτὸς μαζύ του, οἱ δολοφόνοι τὸν νόμισαν γιὰ νεκρὸ κι' ἔτσι σώθηκε.

Ἕνας ἀπέραντος οἶκτος πλημμύρισε τοὺς δυὸ Παρνταγιάν, οἱ ὁποῖοι στεκόντουσαν σὰν ἀπολιθωμένοι. Ἔπειτα ὁ Ζὰν πλησίασε τὸ μικρὸ καὶ παίρνοντας τὰ χέρια του μέσα στὰ δικά του, προσπάθησε νὰ τὸ παρηγορήση. Μὰ ἔξαφνα ἐκεῖνο ἔκανε ἕνα πήδημα καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια τρομαγμένο.

Ὅταν σὲ λίγο οἱ δυὸ ἱππόται βγῆκαν πάλι ἔξω, ἦσαν κατάχλωμοι καὶ περίλυποι. Τὸ θέαμα ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει, τοὺς ἔκανε νὰ τρέμουν ἀπὸ φρίκη.

Ὁ ἥλιος εἶχε πειὰ ἀνατείλει κι' οὔτε ἕνα σύννεφο δὲν φαινότανε στὸν καταγάλανο οὐρανό.

Ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν ἐξακολουθοῦσαν νὰ χτυπᾶνε δαιμονισμένα, κι' ὁ ἦχος τους ἐσήμαινε: «Σφάζετε!.... Σφάζετε!.... Σφάζετε!....».

Ἔξαφνα, ἕνας ὅμιλος ἀπὸ πενῆντα δολοφόνους φάνηκε, προχωρῶντας σὲ πυκνοὺς στίχους. Πίσω ἀπ' τοὺς κακούργους αὐτοὺς ἀκολουθοῦσε ἀμέτρητο πλῆθος ποὺ οὔρλιαζε, σαλεύοντας ξίφη, ρόπαλα καὶ κάθε λογῆς αὐτοσχέδια ὅπλα.

Μπροστὰ—μπροστὰ ἀπ' ὅλους πήγαιναν τρεῖς ἄνδρες μὲ φυσιογνωμία λύκου καὶ μὲ φωνὴ σκύλου, ποὺ τὰ μάτια τους ἔλαμπαν κατακόκκινα.

Κρατοῦσαν κι' οἱ τρεῖς μακρυὲς λόγχες, στὴν αἰχμὴ τῶν ὁποίων ἦταν καρφωμένο ἀπὸ ἕνα κεφάλι καταμαστωμένο.

— Ζήτω ὁ Κερβιέ! φώναζε ὁ ὄχλος, ἐπευφημῶντας τὸν ἕναν ἀπ' αὐτούς.

Τότε ὁ Ζὰν Παρνταγιὰν κύτταξε τὸν Κερβιὲ καὶ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως, ὅπως ἐπίσης ἀναγνώρισε καὶ τὸ ματωμένο κεφάλι ποὺ ἦταν καρφωμένο στὴ λόγχη του.

— Ὁ Ράμος!... ψιθύρισε μὲ φρίκη. Ὁ σωτήρ μας!... Ὁ σοφὸς διδάσκαλος! Ὁ Ράμος!...

Κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπη πειὰ τὸ αἱμόφυρτο κεφάλι τοῦ γηραιοῦ λογίου.

Ἔπειτα θέλησε κάτι νὰ πῆ, γιὰ νὰ βρίση τὸ δολοφόνο, μὰ ἡ ταραχή του ἦταν τόση, ὥστε μόνο ἄναθροι φθόγγοι βγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Τὸ πρόσωπό του ὅμως ἔδειχνε τέτοια ὀργὴ καὶ μανία, ὥστε ὁ Κερβιέ, μόλις τὸν εἶδε, ἔγινε κατάχλωμος καὶ κάνοντας μιὰ κίνησι τρόμου, θέλησε νὰ τὸν δείξη στοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ τὸν συλλάβοιν.

Δὲν πρόφτασε ὅμως. Ὁ Ζὰν Παρνταγιάν, γρήγορος σὰν ἀστραπή, ἅρπαξε τὸ πιστόλι ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ ὄχλου καὶ τὸ ἄδειασε στὸ κεφάλι τοῦ Κερβιέ, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε ἀμέσως κάτω μὲ τὸ κρανίο του συντριμμένο.

— Ὦ! πόσο ἀνακουφίστηκα! ψιθύρισε ὁ νέος, βλέποντας τὸν κακοῦργο νὰ πέφτη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ὅλη ἡ ἀγέλη τῶν διψασμένων γιὰ αἷμα θηρίων, ὥρμησε κατὰ τοῦ Ζὰν Παρνταγιὰν καὶ τοῦ πατέρα του.

Πυροβολισμοὶ καὶ βλαστήμιες ἀντηχοῦσαν. Μὰ οἱ δυὸ γενναῖοι μας ἥρωες κατώρθωσαν νὰ ξεφύγοιν, μπαίνοντας σ' ἕνα στενοσόκακο, ὅπου δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀκολουθήση ἀμέσως ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος.

Αὐτὸ ἔδωσε καιρὸ στοὺς δυὸ φυγάδας ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀρκετά, μὰ ἔξαφνα χλώμιασαν, βλέποντας, ὅτι τὸ στενοσόκακο ἦταν ἀδιέξοδο.

Οἱ διῶκται τους, ἂν καὶ προχωροῦσαν μεμονωμένοι, κόντευαν πειὰ νὰ τοὺς φτάσουν. Οἱ δυὸ Παρνταγιὰν ἑτοιμαζόντουσαν νὰ πεθάνουν, πληρώνοντας ἀκριβὰ τὴ ζωή τους, ὅταν ἔξαφνα, στὸ βάθος τοῦ στενοσόκακου ἄνοιξε μιὰ μικρὴ πόρτα καὶ φάνηκε τὸ κεφάλι μιᾶς νέας γυναίκας.

— Οὐγκέτα! φώναξαν ἀμέσως κι' οἱ δυό.

Ἡ τύχη τοὺς εἶχε ὁδηγήσει στὸ πίσω μέρος τοῦ ξενοδοχείου ἡ «Μάντις», τοῦ ὁποίου μιὰ μικρὴ πόρτα ἔβγαινε στὸ στενοσόκακο ἐκεῖνο.

Ἡ Οὐγκέτα τοὺς φώναξε νὰ μποῦν μέσα κι' αὐτοί, χωρὶς νὰ περιμένουν νὰ τοὺς τὸ ἐπαναλάβη, συμμορφώθηκαν μὲ τὴν ἐπιθυμία της. Ἡ πόρτα ἔκλεισε ἀμέσως πίσω τους, κι' ἔτσι οἱ ἥρωές μας προχώρησαν στὸ διάδρομο, ὅπου ὁ Ζὰν εἶχε ἀνακαλύψει τὴ συνωμοσία τοῦ Γκίζη, κι' ἔφτασαν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου. Ἐκεῖ βρισκόντουσαν τρεῖς ἄνδρες: ὁ Λαντρύ, ὁ ὁποῖος ἦταν κατάχλωμος κι' ἔτρεμε καὶ οἱ ποιητὰ Ντορὰ καὶ Θρυάρ, ποὺ ἔπιναν μὲ τὴ μεγαλείτερη ψυχραιμία τοῦ κόσμου τὸ κρασάκι τους.

— Ἀπὸ κεῖ! ψιθύρισε ἡ Οὐγκέτα στοὺς φυγάδας, δείχνοντάς τους μιὰ σκάλα. Ὅταν τὴν ἀνεβῆτε καὶ φτάσετε στὸ ἐπάνω πάτωμα, μπορεῖτε νὰ πηδήσετε περίφημα στὸ πλαϊνὸ σπίτι καὶ νὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὴν πισινὴ σκάλα του. Φύγετε γρήγορα!... Γρήγορα!...

Ὁ γέρο Παρνταγιὰν τὴν ἔσφιξε τότε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε δυὸ φορὲς στὰ μάγουλα. Ὁ γυιός του ἔσπευσε νὰ μιμηθῆ τὸ παράδειγμά του, ψιθυρίζοντας:

— Ἀγαπημένη μου Οὐγκέτα, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ....

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τῆς μιλοῦσε ἔτσι κι' ἡ νεαρὰ ξενοδόχος συγκινήθηκε ἐξαιρετικά.

Ἐντωμεταξύ, οἱ δυὸ Παρνταγιὰν εἶχαν σπεύσει ν' ἀνεβοῦν τὴ σκάλα κι' ἀκολουθῶντάς τὸ δρόμο ποὺ τοὺς ὑπέδειξε ἡ Οὐγκέτα, βγῆκαν ἀπ' τὴν ὁδὸ Μονμάρτρης.

Προχωρῶντας, πέρασαν ἀπὸ ἕνα σωρὸ δρόμους, ὅπου βασίλευε ἡ σφαγὴ καὶ ἡ φρίκη. Κανεὶς ὅμως δὲν τοὺς πείραζε. Ὅλοι παραμέριζαν μπροστά τους, ἀφίνοντάς τους νὰ περάσουν ἐλεύθερα.

Οἱ δυὸ φυγάδες δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν γιατὶ συνέβαινε αὐτό, ὅταν, ἔξαφνα, κυτάζοντας τὸ μπράτσο τους, κατάλαβαν. Ἔφεραν κι' οἱ δυὸ περασμένη στὸ μανίκι τους, ἀπὸ μιὰ λευκὴ κορδέλλα.

Ἡ Οὐγκέτα, χωρὶς γὰ τοὺς πῆ τίποτε, τοὺς εἶχε περάσει κρυφὰ τὶς κορδέλλες αὐτές, ἡ ὁποῖες ἦσαν ἔμβλημα τῶν καθολικῶν γιὰ ν' ἀναγνωρίζονται μεταξύ τους.

Ὁ Ζὰν θέλησε νὰ πετάξη ἀμέσως τὴν κορδέλλα αὐτὴ μ' ἀγανάκτησι, μὰ ὁ πατέρας του τὸν ἐκράτησε, λέγοντάς του:

— Πρὸς Θεοῦ! Κράτησέ το τοὐλάχιστον ὡς ἐνθύμιο τῆς Οὐγκέτας...

Ὁ νέος ὕψωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του καὶ τὸ ἄφησε.

Οἱ Παρνταγιάν, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸν ὄχλο, ἔφτασαν ὥς τὸ Σπρουάνα, τὸν ὁποῖο ἔπρεπε νὰ περάσουν, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ μέγαρο Μονμορανσί.

Στὴν ἀρχὴ ὅμως τῆς γεφύρας ποὺ ἕνωνε τὶς δυὸ ὄχθες, ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν. Περὶ τὶς δέκα χιλιάδες λαοῦ βρισκόντουσαν συγκεντρωμένες ἐκεῖ καὶ παρακολουθοῦσαν ἕνα ἀπαίσιο θέαμα.

Μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ γυναικῶν μανιασμένων, παρήλαυνε μπρὸς σ' ὅλον ἐκεῖνο τὸν κόσμο, κρατῶντας μέσα σὲ καλάθια σφαγμένα βρέφη καὶ σέρνοντας χειραμάξια, φορτωμένα πτώματα γυναικῶν.

Ὅλο τὸ πλῆθος ἀλάλαζε, χειρονομοῦσε κι' ἐπευφημοῦσε...

Οἱ Παρνταγιάν, παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία τους νὰ μὴν ἀντικρύσουν τὸ θέαμα αὐτό, τὸ παρακολούθησαν, γιατὶ τὸ πλῆθος τοὺς παρέσυρε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τέλος, κατώρθωσαν νὰ τὸ διασχίσουν καὶ νὰ προχωρήσουν ἐλεύθερα.

Ἦταν καιρὸς πειά....

□ □ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ □ □ □ □

Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Κοδριγκτόν.

Η ΣΦΑΓΗ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Ποῦ βρισκόντουσαν;

Οὔτε κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἤξεραν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκαν γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ προσανατολισθοῦν.

Βρισκόντουσαν ἀπέναντι σ' ἕνα κοιμητήριο, τὸ ὁποῖο οἱ ἐπιδρομεῖς εἶχαν σεβαστεῖ.

Ἔτσι, ὅλη ἡ περιοχὴ γύρω ἦταν γαλήνια.

(Ἀκολουθεῖ)